

מחוברים לחיים

מיכוד בימתי לשובר הקופות הצרפתי המרגש
מאת אלי ביר'אווני
בשיחוף יוצרי הסרט אוליבייה נקש ואריק מולרנו

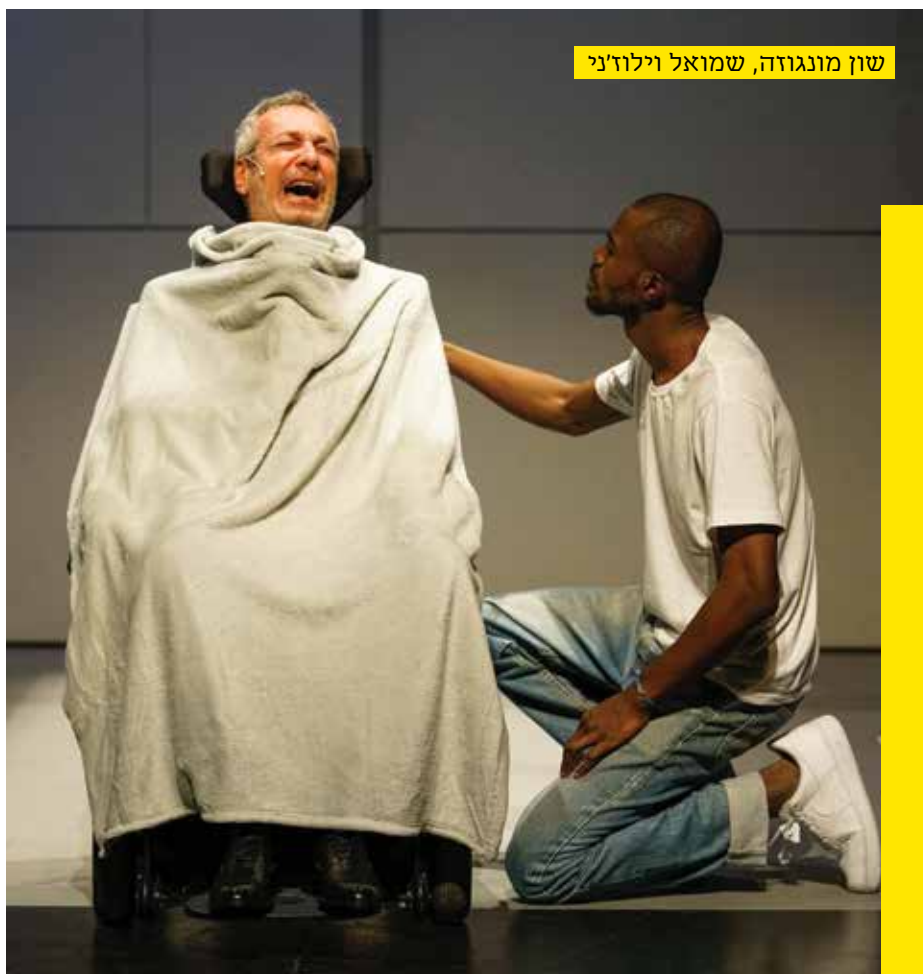

זוכה פרס ישראל

הקאמרי
התיאטרון של תל-אביב

שון מונגודו, שמואל וילוד'ני

שון מונגוזה, שמואל וילוד'ני

על ההצגה

אך עם הזמן המפגש בין שני העולמות השונים והרחוקים מוליד חברות משוגעת, משעשעת, אמיצה ובעיקר בלתי צפויה, כזו שמצליחה לשנות את הסתכלותם של השניים על העולם והופכת אותם מחוברים יותר לעצמם, ולחיים.

סיפורו של מפגש ייחודי, מרגש ומצחיק בין פיליפ, אינטלקטואל עשיר, המשותק מהצוואר ומטה; לבין דריס, צעיר ממוצא אפריקאי, שהשתחרר לא מזמן מהכלא והופך, כמעט במקרה, למטפל הביתי שלו. על פניו, אין פחות מתאים ממנו לתפקיד,

צוות תפעול במה בהצגה זו:
מנהלי ההצגה **אסף פרידמן / שרה לבקוביץ'**-
אפשטיין
מנהל במה **רוגן שלו**
תכנות תאורה **און כהן**
מפעילי תאורה **יוסי הררי / ניר להב**
מפעיל סאונד **אייל רייכשטט**
מלבישות **אתי אליאס, נירית אהרוני**
אביזרים **ריה לידר**
איפור **כל המחלקה**

מחלקת הייצור להצגה זו:
מנהל ייצור **דידי אלון**
תלבושות ומתפרה **הדס אבנרי** מנהלת, **אביב רון, סבטלנה גוסייב, נועה כרמון**
עיצוב אבזרים **אורלי שנברגר** מנהלת, **זיוה גוהר קורוטקין**
מחלקת איפור **מלני קפלן** מנהלת
עיצוב פאות **נטשה אוסמולבסקי, טניה רוזנשטיין, אירנה סגל, לנה פרגמן**
איפור **מיכל שביט, לרה גולומב, אירה סימנובה, רינה שפיר**
בניית התאורה **דודי בית מלאכה**

עריכת התוכניה **יורם אמיר**
עיצוב התוכניה **סטודיו שי חיון**
ייעוץ לתוכניה ורדית שלפי
עורכת לשונית **הגר רענן**
צילום השער **גבריאל בהרליה**
צילום ההצגה **רדי רובינשטיין**

הצגה ראשונה **31.01.2020**
משך ההצגה **שעה וארבעים דקות**
ללא הפסקה

בימוי **אלון אופיר**
עיצוב תאורה **ניב מנור**
עיצוב תלבושות **אורן דר**
עיצוב תאורה **קרן גרנק**
מוסיקה **שמוליק נויפלד**
עוזרת במאי **לירון דן**

המשתתפים:
פיליפ **שמואל וילוד'ני**
דריס **שון (שונסלה) מונגוזה**
מגלי **אנסטסיה פיין**
איבון **אסתי קוסוביץקי**
אנטואן **דודו ניב**
אלין **ג'וי ריגר**
בסטיאן, שוטר **במעצר אופק כהן**
עומאר **מייקל אהרוני**
מטפלים/שוטר **שלומי אברהם/אדי אלטרמן**

מחוברים לחיים

עיבוד ביטחי לשובר הקופות הצרפתי המרגש
מאת **אלי ביז'אווי**
בשיתוף יוצרי הסרט **אוליבייה נקש ואריק טולדנו**

"הסיפור הוא לא על גזענות, הוא על מפגש בין שני אנשים"

שיחה עם אלי ביז'אווי
שוחחה: ורדית שלפי

הסרט הוא קומדיה סוחפת ומרגשת, שבאופן מודע עוקפת קונפליקטים ולא דורכת במקומות כואבים. התיאטרון מטבעו דורש קונפליקטים יותר מובהקים אז ניסינו לחדדם פה ושם מבלי לפגוע ב-DNA הבסיסי של החומר; הסרט הוא משב רוח מרענן של צחוק ואהבת אדם והוא במודע נוגע לא-נוגע בנושאים כבדי משקל (פער מעמדי, גזענות, מוגבלות קשה, פשע)... צלילה עמוקה מדי פנימה או ניסיון לפוצץ מורסות עלול היה "לסכן" את הקומדיה. הרעיון הוא לגעת בנושאים האלה תוך כדי תנועה של הסיפור הזוגי, ולא בשביל לשרת את הנושאים האלה. כי זה בעצם לב העניין: מפגש של שני אנשים משני קצוות, שמצליחים לחבר זה את זה לחיים. פיליפ מחבר את דריס, בין השאר, לפרקטיקה של החיים ומחדיר בו ערכים כמו מוסר עבודה; ודריס מצליח להשיב חיים

איך נולד הרעיון לעבד את הסרט "מחברים לחיים" לבמה? בעקבות ההצלחה של הסרט צמד היוצרים קיבל פניות מכל רחבי העולם לעבד את הסרט לבמה. הם נענו לבקשות והחלו לעלות גרסאות בימתיות של הסרט בארצות רבות (בין השאר ברזיל, יפן, גרמניה, קנדה, הולנד והונגריה). יוצרי הסרט הקפידו להפקיד את מלאכת העיבוד בידי של יוצר תיאטרון מקומי, כך שבכל מדינה נוצרה גרסה בימתית משלה. הגרסה שלנו הייתה יוזמה של יוצרי הסרט. שניהם יהודים ולכן חשוב היה להם שתהיה גרסה בעברית. הם פנו אלי בהצעה לכתוב את המחזה והיו שותפים מלאים למחשבות, לתהליך, להתלבטויות ואפילו פה ושם לבדיחות ולפאנצ'ים. מה ההבדל בין הסרט לעיבוד הבימתי?

לאדם שכמעט ויתר עליהם. וילוד'ני, כששניהם מדברים זה עם זה עברית על במה ישראלית.

שקלת לעבד את הסרט למציאות הישראלית? איך מעבדים סרט לבמה?

איין לי תשובה מובהקת לשאלה איך מעבדים סרט או ספר לבמה, ואת שניהם עשיתי. בכל אחד מהם אתה צריך לתפוס קצה חוט שאותו אתה רוצה למשוך ולהתחיל להתגלגל ממנו. קצה החוט יכול להיות נושא או דיאלוג מסוים שמעניין אותך לפתח אותו, או משהו ויזואלי שאתה רואה במסך ומנסה לדמיין איך הוא ייראה על במה... כמתרגם אני עושה העברה בין תרבויות, כמעבד אני עושה העברה בין מדיומים. ואגב, לפעמים דווקא ריבוי לוקיישנים בסרט, שנראה על פניו כמכשלה, הוא בעצם יתרון, כי הוא דורש מהמעבד ומהבמאי למצוא פתרון אסתטי בימתי או עלילתי, שיהיו ייצוג של הלוקיישנים הרבים. במקרה של 'מחברים לחיים' חיפשתי ייצוג לעולם שממנו דריס הגיע וזה הביא אותי להמציא לדריס אה ש הוא כמעט בן גילו. שני השחקנים שון מונגוזה ומייקל אהרוני, שניהם מקונגו, ובמהלך העבודה מצאנו שאך טבעי שחלק מהדיאלוג ביניהם יהיה בשפת האם שלהם, לינגלה.

לרוב, יצירה שהגיבור שלה הוא אדם נכה היא דרמה ולא קומדיה. איך הצליחו יוצרי הסרט ליצור קומדיה שהגיבור שלה הוא אדם משותק?

כמעט בכל צמד קומי מתקיים מפגש של הפכים (כמו "הזוג המוזר" של ניל סיימון). המצב שבו נמצאים פיליפ

כמתרגם, חלק גדול מהעבודה שלי הוא העברה תרבותית, וברגע ששפת ההצגה היא עברית אני לא חש צורך לכפות ישראליות. על פניו, זה די פשוט להעביר את זירת ההתרחשות לישראל, ובחלק מהעיבודים של הסרט בעולם העתיקו את ההתרחשות לזירה מקומית, אבל אילו המחזה היה מתרחש בישראל היה צורך להחליט מהי המקבילה שלנו לזוג הזה - פיליפ ודריס. "הדרך הבטוחה" (אף כי אף פעם אין כזו) לייצר מחזה מצחיק ואפקטיבי היא ללכת לשסע העדתי. אמרתי לעצמי: שוב לספר סיפור על הפרחח שובה הלב ממוצא מזרחי שמגיע לבית של אשכנזי כבוי ששומע בטהובן? שוב בדיחות של חריימה וגפילטע פיש? מבחינתי זו הסטה שמחטיאה את הסיפור, והנצחה של סטריאוטיפים שאני לא מעוניין לעסוק בהם. במקרה הזה, ממש לא משנה אם הם אוכלים קרואסונים או פלאפל. מה גם, שאם אני רותם את התימה לגזענות עדתית, אני מצמצם את הגזענות בישראל וכמעט עושה לה עוול. אנחנו הרבה יותר גזענים מזה. אבל כאמור, הסיפור הוא לא על גזענות. הוא בראש ובראשונה על מפגש בין שני אנשים. מבחינתי, מה שהופך את העיבוד לישראלי הוא קודם כל הליהוק. המפגש של שון מונגוזה, שחקן כהה עור יליד קונגו, שגדל פה ולמד פה משחק; עם שחקן מהגוורדיה הישראלית הוותיקה כמו

דודו ניב, ג'וי ריגר, שמואל וילוד'ני, אנסטסיה פיין, אסתי קוסוביץקי

אסתי קוסוביץקי, שון מונגוזה, אנסטסיה פיין, שמואל וילוד'ני

לכישלון?

דריס עשה מהלך מאד משמעותי: הוא הצליח להפגיש את פיליפ עם אשה שאיתה הוא היה בקשר מכתבים מרוחק. את כל החוטים שפיליפ הוציא מהשקעים של החיים, דריס חיבר חזרה, בלי תכנון מראש, בלי מתודה, אלא באופן אינטואיטיבי. ברגע שהוא מחבר את פיליפ חזרה לתחושות, לרגשות ולאנושיות, פיליפ לא יכול יותר להתעלם מהצרכים של האדם שעומד מולו. הוא לא יכול יותר להחזיק את דריס בתוך כלוב הזהב הזה. הוא מבין שהמשפחה של דריס זקוקה לו יותר משהוא זקוק לו, ושהפוטנציאל של דריס גבוה מכדי לעבוד כמטפל סיעודי. לחיבור חזרה לחיים יש מחיר. כשאתה מחליט לגעת מחדש במשהו שמשכת ממנו את היד, זה יכול להיות נעים, אבל גם יכול להיות שורף. יש משהו מוגן בלהיות מנותק ומשהו פגיע בלהיות מחובר. לקראת סיום המחזה דריס אומר לפיליפ: "לחיות זה לפעמים כואב". פיליפ שואל אותו: "אתה מדבר איתי על כאב?" ודריס עונה לו בפשטות: "לא, אני מדבר איתך על לחיות."

ודריס, כל אחד מהם בנפרד, הוא לחלוטין לא מצחיק. האחד משותק מהצוואר ומטה ומשווע למות. השני אסיר משוחרר, מובטל, עם אפס מוסר עבודה ומשפחה מפורקת. ההומור הוא תוצאה של המפגש ביניהם.

מדוע צמד היוצרים של הסרט בחרו במערכת יחסים שבין לבן לשחור? כלומר, מדוע בעצם הם הוסיפו אלמנט גזעי להיררכיה החברתית שבין אדון למשרת?

קודם כל, כי הם התבססו על סיפור אמיתי שאלה הנתונים שלו. שנית, כי הם בחרו במודע בדמויות סטריאוטיפיות (שחור עני מהפרברים לעומת לבן עשיר ומשכיל) וחגגו על הבחירה עד הסוף, בלי בושה וללא מורא, כשבו זמנית הם גם ציידו את הדמויות ב"מינוסים" ו"פלוסים" שמאזנים את הבחירה. הלבן, העשיר, הפריבילגי, המשכיל והמצליח הוא גם מוגבל, כבוי ומריר. ואילו הצעיר כהה העור, העני והאקס עבריין הוא בריא, חזק, חיוני ועם שמחת חיים. היו כאלה שהאשימו את צמד היוצרים בגזענות בשל הבחירה בשתי הדמויות הסטריאוטיפיות, אבל העובדה היא שעומאר סי, השחקן שגילם את תפקיד דריס בסרט, נבחר כבר חמש שנים ברציפות בכל סקר דעת קהל לאדם הכי אהוב בצרפת, וזאת תשובת המחץ לטענה הזאת.

מה הסיבה לפרידה של פיליפ ודריס בסוף המחזה? האם האמירה מאחורי הפרידה היא, שמערכת יחסים חברית שבין אדון למשרת נדונה מראש

"אנשים לא באים לקולנוע כדי לסבול. אם תרוצו לסרט הזה, הוא יגרום לכם לצחוק!"

(פרנסואה קלוזה)

מאת דר' אבנר שביט, מנכ"ל מדר הקולנוע של "זואלה", מניש כ"ית קולנוע
ב"רדיו ללא הפסקה" ומלמד באוניברסיטת חיפה

ב-2003 שיזרה הסלוויזיה הצרפתית תוכנית תיעודית מעוררת השראה. היא הציגה סיפור על חברות אמיצה בין עבדל יסמין סלו, אח סיעודי שמוצאו אלג'יראי, ופיליפ פוזו די בורגו, לבן-עור אמיד המשותק בפלג גופו התחתון. בין הצופים היו גם אריק טולדנו ואוליבייה נקש, חברי ילדות וקולנוענים מתחילים, שאמרו לעצמם כי הסיפור הזה יכול להיות בסיס נפלא גם לסרט עלילתי - אבל גם שעדיין אין להם מספיק ניסיון לעסוק בנושא כל כך רגיש, וממילא אף אחד לא ייתן להם כסף בשביל זה. אז הם חיכו.

לאחר כמה שנים וכמה סרטים שיצרו

יחד, למשל "ימים יפים" שגם הופק בארץ, אזרו נקש וטולדנו אומץ ופנו להגשים את חלומם הנושן. אך קודם לכן, היה עליהם לרכוש את הזכויות עליו. הם נסעו לפגוש את פיליפ פוזו די בורגו, מתוך ידיעה כי כבר סירב בעבר להצעות שכאלה. את שלהם, לעומת זאת, הוא דווקא קיבל בהתלהבות. איך הם הצליחו לשכנע אותו? "הוא אמר לנו שהוא מרגיש שאנחנו יכולים לעשות מזה סרט מצחיק, וזה מה שקנה אותו", הסביר לי בזמנו נקש.

לתפקידו של די בורגו ליהקו השניים את פרנסואה קלוזה, לאחר שדניאל אוטיי סירב בשל בעיות בלוח הזמנים. את

עבדל יסמין סלו הפכו לשחור, וליהקו לדמותו את עומר סי, עמו כבר עבדו בעבר. התוצאה היתה "מחוברים לחיים", והשאר הוא היסטוריה.

כשהסרט הגיע לאקרנים, איש לא ציפה ממנו לגדולות. טולדנו ונקש אמנם זכו להצלחה בעבר, אבל לא היו חתומים על שובר קופות. עומר סי היה קומיקאי פופולרי למדי וכבר השתתף בסרטים שזכו להצלחה, אבל מעולם לא גילם תפקיד ראשי בלהיט - וקלוזה אפילו לא היה הבחירה ראשונה לתפקיד. שהיתי בפריז באותה תקופה ואני זוכר כי הסיקור התקשורתי לקראת צאת "מחוברים לחיים" לאקרנים לא היה מסיבי, והוא לא הופיע בתחזיות כאחד הבלוקבסטרים הצפויים של השנה, אבל מיד עם עלייתו למסכים, התברר שמדובר בתופעת תרבות.

צפיתי בו בפריז ביום חול קריר בשעת ערב, ואפילו אז האולם היה מלא. האולמות המשיכו להיות מלאים גם בשבועות ובחודשים שלאחר מכן, ובסופו של דבר הפך "מחוברים לחיים" לאחד הלהיטים הגדולים בתולדות צרפת, עם מכירות של כמעט עשרים מיליון כרטיסים. לא פחות חשוב מכך, הסרט זכה מיידית למעמד של קלאסיקה, והפך לפולחן ששרד את מבחן הזמן. בסקר שערכה לאחרונה תחנת הרדיו פרנס אינפו, הוא אף נבחר כ"סרט המשמעותי ביותר של העשור האחרון".

נוסף לכך, ואף שעל פניו הציג סיפור צרפתי מאוד עם רגישויות צרפתיות, זכה הסרט להצלחה מסחררת גם מעבר לים. הוא הופך בעשרות טריטוריות

וב-11 מהן מכר מעל מיליון כרטיסים, כשבגרמניה מכר לא פחות מתשעה מיליון שכאלה. גם בישראל ראו אותו מאות אלפי צופים, ובהוליווד אף הפיקו לו עיבוד מחודש בכיכובם של בריאן קרנסטון וקווין הארט.

ההצלחה של הסרט, בצרפת ובעולם, היתה לכאורה פרדוקס: איך ייתכן שמצד אחד, מפלגות גזעניות שמקדמות שנאת זרים ודחיית מהגרים רק הולכות ומתחזקות ברחבי תבל, ומצד אחר, הקהל הרחב מסביב לגלובוס מחבק סרט המעמיד במרכזו חברות בין שחור ולבן? "אני חושב כי בסופו של דבר, האהדה ל'מחוברים לחיים' ולחזית הלאומית של-פן מגיעה מאותו מקום", אמר לי בזמנו נקש. "חומרת המשבר החברתי-כלכלי גורמת לאנשים להרגיש אבודים ומבולבלים. כל יום מגלים משהו חדש על חומרת המצב, וכל היום אומרים שהולך להיות רע, ואנשים לא יכולים יותר לסבול את זה. אז כל זה מוביל לשתי תופעות מקבילות: מצד אחד, יש כאלה שמקצינים את העמדות הפוליטיות כדי למרוז בסדר הקיים, ומצד אחר - יש כאלה שהולכים לקולנוע כדי לברוח מהמציאות לשעתיים, גם כאן וגם כאן, מדובר בדרכים להתמודד עם המציאות".

"מחוברים לחיים" התגלה כדרך נפלאה להתמודד עם המציאות, בגלל הצורה מלאת האנושיות, החסד ובעיקר ההשראה והאופטימיות בה הציג את הסיפור שבמרכזו. "עבודות קולנועיות קודמות בכיכובן של משותקים, למשל 'כף רגלי השמאלית' ו'הפרפר ופעמון הצלילה', תמיד הציגו את העולם של הגיבורים בצורה קודרת", אמר לי בזמנו

שמואל וילוז'ני, שון מונגודה

נקש. "אנחנו רצינו לקחת את זה לכיוון אחר. המטרה היתה לשמח את הקהל, ואני חושב שזה עבד, כי אנשים באים אליי ברחוב ואומרים לי תודה. אני שואל 'תודה על מה, מה כבר עשיתי?' והם אומרים 'תודה על זה שנהנית במשך שתיים'. בימים של משבר, זה לא מובן מאליו."

כשדיברתי עם פרנסואה קלוזה, השחקן סיפק לי הסבר נוסף להצלחה של הסרט. לא אשכח אותו לעולם, כי בלי קשר ל"מחברים לחיים" עצמו, זה אחד המשפטים הכי מאלפים ששמעתי על קולנוע באופן כללי. "אנשים לא באים לקולנוע כדי לסבול", אמר לי. "אם תגיד להם שיש עכשיו בקולנוע סרט מעולה, והוא יגרום לכם לבכות ולסבול, הם לא יבואו. אבל אם תגיד, 'תרוצו לסרט הזה! הוא יגרום לכם לצחוק!', אז הם כן יבואו, וזה סוד הקסם של 'מחברים לחיים'. הוא מקסים ומצחיק ובעיקר משדר חיוביות, וזה מה שמביא את הקהל."

לשובר הקופות הצרפתי אמנם יש מסר, אבל הוא לא מטיף. אנשים לא אוהבים שמחנכים אותם ולא אוהבים שמטיפים להם. הם לא באים כדי לקבל שיעור, ובטח שלא כדי להתיישר, אלא כדי להתרגש ולחייך. "מחברים לחיים" סיפק להם את כל זה על המסך הגדול - ועכשיו, כשסיים את המסע הקולנועי המופלא שלו, הגיע זמנו לעשות זאת גם על במת התיאטרון.

סרטים שהלכו לעיבוד

מרט פרחובסקי
יוצר ויזם תיאטרון וקולנוע

השנים למחזמר הבימתי המצליח של כל הזמנים. בעקבות ההצלחה, אולפני דיסני ראו כי טוב, והעמידו לאורך השנים האחרונות שורה של עיבודים בימתיים לקלאסיקות הקולנועיות שלהם, ביניהן "היפה והחיה", "אלדין" ו"לשבור את הקרח". גם אם אף אחת מההפקות האלו לא נהנתה מהמעמד של "מלך האריות" – הן זכו להצלחה גדולה.

בשנים שאחרי "מלך האריות" הפכו סרטי הקולנוע לנוכחות קבועה על במות ברודוויי וווסט אנד, ובעקבותיהם על במות העולם, עד שלעיתים נדמה שהם ויתרו כמעט לגמרי על השאיפה להפיק יצירות מקוריות. בין העיבודים המצליחים של סרטים לבמה אפשר להזכיר את "המפיקים" מ-2001 (עיבוד לסרט של מל ברוקס, שזכה גם לגרסה מקומית בקאמרי), "ההירספריי" מ-2002, "ספמלוט" מ-2005 (עיבוד לסרט הפולחן "מונטי פייתון והגביע הקדוש"), "בית ספר לרוק" מ-2013 (שמוצג היום גם בישראל, ולחניו נכתבו על-ידי מלך מחזות הזמר אנדרו לוי ובר) ועוד ועוד. אחד העיבודים הבימתיים המצליחים בשנים האחרונות, שאף קטף בשנה שעברה את פרס "הטוני" למחזמר הטוב ביותר, הוא כמובן "ביקור התזמורת", גרסה מוזיקלית ללהיט הישראלי של ערן קולירין.

ואם בישראל עסקינן, גם כאן הפכו העיבודים לסרטי קולנוע לנוכחות משמעותית על הבמות, לרוב דווקא לא בגרסת מושרות. כבר לפני יותר מעשור הועלו בבית ליסין גרסאות

ישנן שתי דרכים שבהן אפשר להתייחס לנטייה ההולכת וגוברת של התיאטרון להעלות על בימותיהם עיבודים לסרטי קולנוע פופולריים. דרך אחת היא לזעוק זעקה על הכניעה המעציבה של המדיום הוותיק יותר למדיום הצעיר, בתקווה למשוך אליו לפחות קצת מהקהל הצעיר יותר, שמעדיף סרטים על הצגות ומעדיף להוציא את כספו על "מותג" מוכר. דרך אחרת היא להכיר בכך שאם נעשים כל-כך הרבה עיבודים בימתיים לסרטים – זה כנראה מצליח, ולהודות שבלא מעט מהמקרים העיבוד הבימתי אינו נופל ברמתו מהמקור הקולנועי ולפעמים אפילו מצליח להפוך ליצירה עצמאית ובעלת ערך.

ניצניה של תופעת עיבוד סרטים לבמה הופיעו אי אז בשנות השבעים – למשל המחזמר "9" של מורי יסטון, שהתבסס על יצירת המופת הקולנועית "8 1/2" של פליני – אבל היא הרימה ראש במהלך שנות התשעים של המאה הקודמת, והפכה למבול במהלך שנות האלפיים. לרוב, עיבודים מהסוג הזה נולדו בברודוויי או בווסט אנד, והפכו את גרסאות המקור למחזות זמר. יתכן והעיבוד המוקדם המשמעותי והמשפיע ביותר על הפופולריות של הז'אנר היה "מלך האריות", עיבוד ללהיט הקולנועי של אולפני דיסני, שעלה לראשונה ב-1997. בזכות מגע ידיה של הבמאית הדגולה ג'ולי טיימור, הצליח המחזמר הבימתי להמציא מחדש את סרט הקולנוע. טיימור התמודדה עם האתגר של הצגת בעלי חיים מדברים על הבמה באמצעות פיתוח שפה פיזית קסומה, שהפכה את "מלך האריות" במשך

ביצירות עכשוויות, וזה הרי מה שרוב האנשים רוצים לראות, הפופולריות ההולכת וגוברת של הקולנוע והטלוויזיה מושכת לעברם כמה מכותבי הדרמה הטובים. האם יהיה מופרך להניח שגם צ'כוב וגם שייקספיר היו בוחרים כיום לכתוב סדרה לנטפליקס? נראה שזאת הסיבה המרכזית לכך, שזרם העיבודים הבימתיים לסרטי קולנוע, ויש להניח שגם לסדרות טלוויזיה, לא הולך להיפסק בקרוב.

לסרטי הקולנוע להצליח על הבמה? נדמה שברוב המקרים בהם זכה סרט קולנוע לעיבוד בימתי מוצלח, הדבר נובע מההתאמה של החומר ליתרונות שהמדיום התיאטרוני מציע. הבמה מאפשרת לשים במרכז את עבודת השחקנים, ללא העומס והסחות דעת של הסיבה הפיזית, ולתרגם את המפגש "המשומר" של הצופים עם סרט קולנוע למפגש חי ונושם. מעבר לכך, צריך להודות שככל שמדובר

מאיטליה. גם המורשת הקולנועית המקומית לא נמלטה מאולמות התיאטרון עם עיבודים לקלאסיקות כמו "הלהקה", "השוטר אזולאי" ו"גבעת חלפון אינה עונה", כולם בהבימה. בקאמרי העלו עיבוד ל"תעלת בלאומילך" של אפרים קישון, ובבית ליסין מוצג בימים אלה עיבוד מוזיקלי ללהיט הקולנועי "אפס ביחסי אנוש".

ועדיין נותרת השאלה מה גורם

בימתיות ל"איש הגשם" ו"תנאים של חיבה", שמצאו בחומר הגלם הקולנועי תפקידים מצוינים עבור כוכבי התיאטרון ששון גבאי, ליאור אשכנזי ויונה אליאן. בקאמרי, בשיתוף עם הבימה, העלו במקביל עיבוד בימתי לסרט הדני "החגיגה" עם עודד תאומי, איתי טיראן וגילה אלמגור. בתיאטרון חיפה העלו לאחרונה עיבוד בימתי ל"בעלים ונשים" של וודי אלן, ובהבימה עיבוד ל"זרים מושלמים", הלהיט הקולנועי הטרי

שלומי אברהם, ג'וי ריגר, שמואל וילוז'ני, שון מונגוזה, אופק כהן

גונונים של שחור בדרמה

מאת נדב' אברהם עוז, חוקר ופרופסור לתיאטרון,
במאי תיאטרון, מורד ומחנך

התיאטרון המערבי, שלידתו באירופה הלבנה, היה רחוק מלהתמקד, או להתבונן אף בדרך אגב, בדמויות של שחורי עור. במונחי ה"פואטיקה" של אריסטו, הנחיל התיאטרון היווני של אתונה הקלאסית לדרמה האירופית (וזה, בתורה, לדרמה האמריקאית) את הגוף הלבן כבסיס לדמות הדרמטית הפוגשת את הפעולה על רקע המחשבה – שלושת הקודקודים המבנים את ההתרחשות התיאטרונית באמצעות המתווכים של המראָה, הצליל והמילה. לפיכך כשנולד הגוף השחור על במת התיאטרון, הוא תיפקד מעצם ברייתו כהנגדה מהותית לדמות הבסיס הדרמטית, אם כמהות מסתורית ועוינת, אם כפרודיה לעגנית ואם כמורד במסורת המוסכמת.

אפשר לדבר על שחורים בתיאטרון בשני ערוצים נפרדים, שסופם שהם

נפגשים ומשתרגים זה בזה: דמויות שחורות-עור בדרמה מכאן, ויוצרים ומבצעים שחורים בתיאטרון מכאן. לשני הערוצים הללו היסטוריה נפרדת בזמן ובמהות, אבל במקביל וכפועל יוצא של תנועות שחרור וזכויות אדם הם יוצרים נקודות מפגש משמעותיות, לפחות מאמצע המאה ה-19. מטבע הדברים, ארצות הברית, זו ששחררה את עבדיה השחורים משעבודם רב השנים לאחר מלחמת האזרחים, אבל פצע הגזענות כנגד השחורים הוסיף לפעפעע בה שנים רבות, ובנסיבות משתנות נוגס בבשרה החברתי והמוסרי עד עצם ימינו אלה, נועדה להיות ערש התיאטרון השחור, שהקונפליקט הוא רחם לידתו. עוד בטרם שחרור העבדים הרשמי נודעו ברבים פרפורמרים שחורים בארה"ב: היו אלה בעיקר זמרים ובדרנים, אבל מעטים מתוכם נקלטו בתיאטרון, וגם

כשנכתבו ועלו על הבמה דמויות של שחורים, בוצעו אלה לעיתים קרובות על ידי שחקנים לבנים מושחרי פנים. על רקע זה יסד ויליאם הנרי בראון את תיאטרון הגרוב בהארלם, בניו-יורק ב-1821, שנועד להופעתם של שחקנים שחורים בפני קהל שחור. אבל גם התיאטרון הזה לא נתן מענה נאות לתשוקה התיאטרונית שאיחדה מבצעים וקהל שחור, ולא הצליח לבטל את השניות המפרידה – לא מאחדת – בין הגוף הלבן לבין הגוף השחור. איירה אולדרידג', אולי השחקן השחור הבולט ביותר של המאה ה-19, שנאלץ להגר מניו יורק לבריטניה בשל אי מתן ההזדמנות לשחקן שחור על הבמות המרכזיות של ניו יורק, נתקל גם באנגליה בהסתה וגזענות בצד הצלחותיו המזהירות. בלונדון ואחר כך בגרמניה, סרביה ורוסיה, מדינות היבשת האירופית, גילם אולדרידג' תפקידים שחורי עור, אבל כששיחק דמויות שקספיריות לבנות כמו ריצ'רד השלישי או שייילוק, הופיע באיפור לבן ופאה.

אלא שהתיאטרון שנתן לגיטימציה להופעתם של שחקנים שחורים הביא לצמיחתם של מחזות העוסקים בחיי הקהילה השחורה. לא ביום אחד, אבל בהדרגה הפך הגוף השחור מאובייקט לסובייקט: הוא המספר את סיפור העלילה; הוא המדבר אלינו בשם המחזאי ומגלה לנו מה הוא רואה. הגוף השחור הופך כאן לאבן היסוד של כל זרות, כל מה שאיננו הגיבור האירופי הלבן של הדרמה המסורתית: אישה, פליט או מהגר. מחזאים שחורים מאז ויליאם וולס בראון, העבד המשוחרר

שפרסם במחצית המאה ה-19 את המחזה השחור הראשון כנראה, הבריחה, הדילוג לחופש, ועד אוגוסט וילסון, ג'יימס בולדווין, אדריין קנדי ומאוחר יותר ג'ורג' ס. וולף או סוזן לורי-פארקס מעלים את הגוף השחור על הבמה; וקנדי אף מתכתבת עם דמויות קלאסיות כאלקטרה ואורסטס. מחזאי לבן כיוג'ין אוניל מעביר את צלילתו הדרמטית אל מעמקי הפסיכולוגיה האנושית דרך מחזה אקספרסיוניסטי כקיסר ג'ונס, מונולוג טראגי קודח של פושע שחור הנמלט מאזרחיו המורדים באי קאריבי נידח בו הכריז על עצמו כקיסר, ולכל ילדי האלוהים כנפיים, שם הוא בוחן את האינטראקציה של אהבה/שנאה בין שתי נפשות נבדלות-צבע הקרובות זו לזו קירבה אינטימית מילדות ועד בגרות, ובין קבוצת הדמויות הסובבות אותן, דרך הפריזמה של מאבק הגזעים. המחזאית השחורה סוזן לורי-פארקס, בתרגיל עלילתי מבריק העומד בבסיסו של המחזה רעש לבן, טווה את עלילת המחזה על התערבות בין שני חברים, לבן ושחור, שניהם בני זוגות מעורבים, להתנסות בסיטואציה שבה האחד מסור לעבדות מרצון בידי השני וכיצד משנה ההתערבות הזאת את חייהן של ארבע הדמויות. אם יש קו מאחד בין כל המחזות הללו הרי זו המורכבות של קונפליקט הגזעים ששום סוף מאושר אינו יכול להעלים את הפצע הבלתי נגלד הטבוע במרקם הקונפליקט הזה עצמו. המבט הפוסט-קולוניאלי, המאפיין את החברות שהשתחררו מעול הדיכוי של הקולוניאליזם, טרם סיפק לנו את חזון אחרית הימים של השחרור האנושי.

האם נלמד אי פעם לא לתת לשונות להוציא מקרבנו את מטען העוינות לזר ולאחר?

בכיר יותר בהיררכיה החברתית שמציג המחזה. אותו מרקם יחסים משתקף במחזות רבים אחרים (כולל מחוברים לחיים) בהיררכיה הפוכה ושגורה יותר, בה האדון הוא לבן ועשיר והמשרת הוא שחור, עני ומובטל. אבל עצם המפגש הזה עודנו נפיץ כמו פעם. מאבק הגזעים, והשניות שבין שילוב והפרדה, הם נושאים שלא יעזבו אותנו כנראה עוד זמן רב, אם בכלל. ולא נותר לנו אלא להתנסות שוב ושוב במפגש של עלילות, מחשבות ודמויות על רקע השונות המאפיינת אותנו, בני אדם המנסים למצוא את המאחד בינינו ונתקלים ללא הרף במפריד ובאחר. האם נלמד אי פעם לא לתת לשונות להוציא מקרבנו את מטען העוינות לזר ולאחר?

אסתי קוסוביץקי, שמואל וילוד'ני

בלאחר הנפילה כמגי, אשתו השנייה של הגיבור, דמות המבוססת ללא ספק על דמותה של מרילין מונרו, הבלונדית האולטימטיבית, היתה זו דוגמה בולטת של ליהוק "עיוור צבעים", פרקטיקה תיאטרונית שכשלעצמה עוררה לא מעט מחלוקת ודיונים.

בארץ לא עלתה השאלה לדיון עד סוף המאה הקודמת. ב-1950, כשנתיים לאחר שהתמסדו חוקי האפרטהייד בדרום אפריקה, העלתה "הבימה" בהצלחה את עיבודם הבימתי של מקסוול אנדרסון וקורט וייל לספרו רב התהודה של אלן פטון זעקי, ארץ אהובה, אודות יחסי לבנים ושחורים בדרום אפריקה. מתוקף אי זמינותם של שחקנים שחורים בארץ מילאו שחקני הבימה הלבנים את תפקידי השחורים במחזה, ואהרון מסקין זכה לשבחים מרובים על גילום דמותו של הכומר סטיבן קומאלו. ההצגה חודשה כעשור לאחר מכן, שוב בליהוק לבן. אבל כשעלה הרעיון לשוב ולהעלות את המחזה כעבור שלושה עשורים בתיאטרון חיפה נגנז הרעיון בשל בעיית הליהוק: היה זה טרם ההגירה האתיופית לארץ, וגם טרם ההגירה מארצות אפריקה האחרות: קונגו, אריתריאה ועוד, שהולידו בין השאר שחקנים ושחקניות שחורי עור.

דמות שחור התופס את מקומו במרקם יחסים בתוך חברה לבנה איננו בגדר חיזיון נדיר בימינו אלה. הוא ידוע היטב מאז אותלו, שם הניח שקספיר לגיבורו השחור, אם באירוניה מכוונת ואם כמשל פוליטי מעורר מחשבה, לתפוס מקום

את "החטא הקדמון" של הסובייקט השחור יצר אולי מחברו של אותלו. אם אהרון, השד השחור העומד מאחרי כל מעשי הנבלה הרבים שמכילה בשפע הטרגדיה השקספירית הראשונה, טיטוס אנדרוניקוס, נותר שחור משחור, כשצבעו מעיד על האלגוריה המסורתית המזהה שחור עם רוע, הרי העבד קליבן, בנה של המכשפה הכהה סיקוראקס במחזה השקספירי המאוחר הסערה, שהשמש הפראית של האי הנידח המצוי בשליטתו של אדוניו פרוספרו השחימה אותו ללא ספק, נותר תלוי כלשהו בתוך מגוון הצבעים הכהים מבלי שהפכה תגדיר אותו באופן מובהק. אותלו הוא מקרה שונה: כמו אהרון הנבל, צבעו הפך לנקודה מרכזית בתימאטיקה של המחזה, אבל בניגוד לקודמו אין הוא נותר בגדר דמות משנית, גילומו של הרוע הצרוף, אלא תופס את מקומו המרכזי כגיבור הטרגי של המחזה. משחר היותו גולם אותלו המורי כאדם שחור, עד שבמחצית המאה ה-19 נתפס ברוח האוריינטליזם כמורי שמצפון לקו הסהרה, ואז שב ונתפס כשחור ממש: פול רובסון היה השחקן השחור הראשון שגילם את התפקיד מאז הופעתו המפורסמת בתפקיד במאה ה-19 של איירה אולדרידג' הנזכר למעלה. אולדרידג', כזכור, משח את פניו באיפור לבן ולבש פאה כשגילם את הדמויות הקלאסיות הלבנות. דבר זה כבר לא יעלה על הדעת במאה ה-21: כאשר לוהקה ג'וזט סימון כקליאופטרה באנתוני וקליאופטרה בתיאטרון השקספירי המלכותי, היה זה מימוש של תפיסה מסורתית של הדמות כשחורת עור. אבל כשלוהקה

ורדית שלפי בשיחה עם פרופ' אביטל פסט, מנהל מערך השיקום, ביה"ח איכילוב

היא בלתי הפיכה.

מהם הטיפוליים השיקומיים המוצעים למשותקים ועד כמה הטיפוליים הללו עשויים לשפר את מצבו של המשותק?

החולה המשותק זקוק לטיפול צמוד מסביב לשעון. ראשית, במסגרת התהליך השיקומי אנו מלמדים את הסובבים אותו (בני המשפחה והצוות המטפל) כיצד לטפל בו בביתו. מאחר והוא אינו שולט בסוגרים ואף אין לו תחושה כששלפוחית השתן מלאה, אנו מלמדים את המטפלים בו כיצד לרוקן את שלפוחית השתן שלו מספר פעמים ביום. אנו מדריכים אותם גם כיצד לשנות לו תנוחה ולסובב אותו בכל פעם לצד אחר, כדי למנוע פצעי לחץ. תהליך השיקום של המטופל עצמו כולל "הנעה פאסיבית", כלומר, אנו מניעים את הגפיים שלו כדי לשמור על טווחי התנועה של המפרקים ואף משכיבים אותו על מזרן אוויר על מנת להפחית את הסיכון לפצעי לחץ.

בהצגה, פיליפ הודף את כל המטפלים המקצועיים ובוחר כמטפל בבחור צעיר, בלתי מקצועי בעליל, בגלל

כיצד קורה שבעקבות תאונה הגוף משותק מהצוואר ומטה?

חוט השדרה עובר בתוך עמוד השדרה והוא מורכב מסיבים רבים שתפקידם להוביל את הפקודות מהמוח לשרירים. כשנגרם נזק לחוט השדרה כתוצאה מלחץ, דלקת, או פגיעה באספקת הדם של החוט, נוצרת פגיעה תפקודית מהאזור הפגוע ומטה. ככל שהאזור הנפגע נמוך יותר, מספר האיברים הנותרים תפקודיים רב יותר. לדוגמה, בפגיעה בחוט באזור החזה, הגפיים העליונות לא נפגעות כלל. פיליפ, גיבור ההצגה, משותק בארבע גפיו, משמע הפגיעה הייתה בעמוד השדרה הצווארי. אבל מאחר ופגיעה בחלקים העליונים של עמוד השדרה הצווארי עלולה לפגוע גם במרכז הנשימה ופיליפ נושם עצמונית, החוליות בעמוד השדרה הצווארי שנפגעו הן התחתונות (C5, C6, C7).

האם שיתוק מהסוג הזה הוא הפיך או שהוא מצב קבוע?

לצערנו, חוט השדרה הפגוע לא עובר רגנרציה, כלומר אינו מתחדש והפגיעה

המזג המיוחד שלו. אתה יכול להבין את הבחירה שלו?

הוכח מעל לכל ספק שמתופל שיש לו סביבה תומכת, הפרוגנוזה שלו טובה יותר. כך שאפשר להבין את הצורך של החולה במטפל שינעים עליו את זמנו. יתרה מזאת, צוות מחלקות השיקום כולל גם פסיכולוגים ואנשי בריאות הנפש, מתוך דאגה למצבו הנפשי של המטופל. ועם זאת, החולה זקוק גם לסייעוד פיזי מיטבי. טיפול פיזי לקוי עלול להביא לסיבוכים משמעותיים, כגון זיהומים או פצעי לחץ. כך שהמטפל האידיאלי הוא אדם בעל מיומנות גבוהה ומזג חיובי.

עד כמה אדם במצבו של פיליפ יכול לנהל חיי שגרה?

כאמור, משותק מהצוואר ומטה זקוק למטפל צמוד 24 שעות ביממה. הפעולות היומיומיות (קימה, רחצה, הלבשה וכו') מתבצעות על ידי האדם הסועד אותו ואורכות זמן רב, פי כמה מאשר אצל אדם בריא. למשל, הוצאה מהמיטה של אדם משותק מתבצעת, לרוב, באמצעות מנוף מיוחד וזאת פעולה לא פשוטה. כך שלמעשה חלק גדול מהיממה מוקדש לפעולות הפיזיות. בשעות הפנאי המשותק בהחלט יכול לעשות פעולות שאדם בריא עושה (צפייה בטלוויזיה, קריאת ספר, טיול בחוף וכו') בתנאי שמישהו אחר מבצע את הפעולה הטכנית עבורו (למשל, יהפוך עבורו את הדפים בספר).

למרות התלות הפיזית המוחלטת, האם האדם המשותק יכול לשלוט בחייו,

או שהוא נוטה לשקוע בפאסיביות ולהפקיד את גורלו בידי אחרים?

תלוי באישיות הפרה-מורבידית, כלומר, באישיותו טרום הפגיעה. תיתכן תגובה דיכאונית וכעס על הצוות המטפל על כך שאינם מסוגלים להחזיר את המצב לקדמותו, אך תיתכן גם השלמה ואפילו צמיחה מתוך המצב. טיפולתי באחד מאנשי הסיירת שנפצעו במבצע אנטבה והפך בעקבות הפציעה למשותק בכל גופו. למרות השיתוק הוא למד משפטים והפך לעורך דין. מטופל נוסף שלי, איש צעיר שהפך למשותק בארבע הגפיים בעקבות תאונת רכיפה, התחתן, הוליד 2 בנות (באמצעות שאיבת זרע) והפך לצייר באמצעות הפה. הכל תלוי באישיות.

לסיום, האם לדעתך קרוב היום שבו הרפואה תצליח להעמיד משותקים על הרגליים ולהשיב להם את יכולת ההליכה?

המדע עדיין לא שם. ישנן עבודות בשלב ראשוני שמשמשות בגירויים חשמליים על מנת לשפר תפקוד, אך הדרך לתפקוד מלא עדיין ארוכה מאד. כשחוט השדרה נפגע, הוא אינו מעביר פקודות ונכון להיום זאת פגיעה שאינה ניתנת לתיקון. אך יש לזכור שחוט השדרה באזור שמעל ומתחת לאזור הפגוע חי ופעיל. לכן, כדי להחזיר את יכולת התפקוד יש צורך לבנות גשר שיקשר בין האזור הבריא שמעל האזור הפגוע לבין האזור הבריא שמתחתיו ויעביר את המסרים העצביים. לצערנו, עדיין לא קיימת טכנולוגיה כזאת.

שלומי אברהם

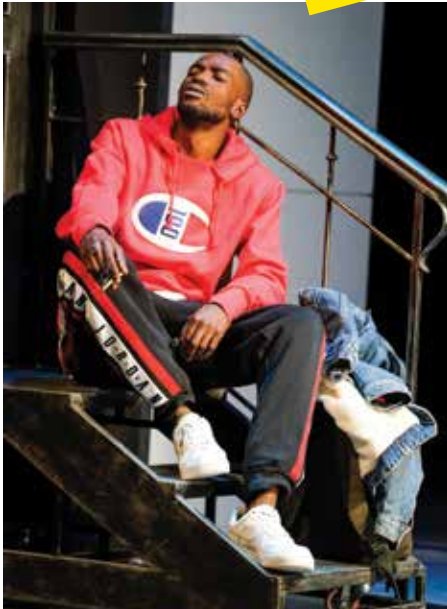
אנסטסיה פיין, שמואל וילוד'ני

שון מונגודה, ג'וי ריגר, אופק כהן

שון מונגודה

שמואל וילוד'ני, אנסטסיה פיין, שון מונגודה

התאמה

אוליבייה נקש, אריק טולדנו // כותבי התסריט המקורי

אוליבייה נקש - שחקן ותסריטאי יהודי

צרפתי יליד 1973. בן להורים יהודים ילדי אלג'יר, ואחיה של השחקנית והתסריטאית ג'רלדין נקש. אריק טולדנו - יליד פריס 1971 סופר במאי ותסריטאי. בן להורים יהודים ילידי מרוקו.

כשמנסים לכתוב על כל אחד מהם לחוד מגלים שאוליבייה ואריק הם חברי ילדות ויוצרים ביחד כבר שנים ארוכות. ואין טוב ונכון יותר מלכתוב על שניהם יחד.

מתוך ראיון עם אריק טולדנו ואוליבייה נקש, אחרי זכייתם בפרס על הסרט מחוברים לחיים:

אתם כבר כמעט 30 שנה יוצרים ביחד, זה נכון?

אוליבייה: כן, בהחלט, מכירים כבר כמעט 30 שנה. נפגשנו במחנה קיץ, בצרפת, וסיפור הקשר שלנו התחיל בעצם כשדברנו על האהבה לסרטים ועוד נושאים משותפים. אהבנו בעיקר ללכת לראות קולנוע עם החברות שלנו, בניסיון להשיג נשיקה בסוף הערב. אחר-כך למדנו יחד קולנוע. התחלנו לעשות סרטים קצרים, ואחר כך פיצ'רם של ממש.

איך הגעתם לכתוב את מחוברים לחיים?

אוליבייה: אהבתי את הרעיון של קשר בין שני אנשים שהם הפכים גמורים. האחד עשיר, אריסטוקרט אחרי תאונה קשה, שצריך להעסיק מטפל חדש. **אריק מוסיף:** זה מבוסס על סיפור אמיתי.

אוליבייה: ידענו כבר לפני שהסרט שוחרר לאקרנים שיש לנו משהו מאוד מיוחד. כבר בהקרנות הראשונות בצרפת שמענו בקהל את הצחוקים שהתערבבו עם דמעות. ראינו תגובות מדהימות, ואורות ירוקים אותנו לנו שיש לנו הצלחה ביד. אבל לא ידענו עד כמה. **אריק:** ניסינו דרך הסרט לשבור סטראוטיפים כנגד שחורים. אנחנו מראים את דריס כאדם חייכן, רקדן, חכם, אינטליגנט מאוד. זה בעצם פעם ראשונה שחקן שחור זוכה בפרס סזאר לשחקן הטוב ביותר. הסרט הזה מנסה לקרב בין בני אדם. הסרט מנסה לשים את שתי הדמיות באותה רמת שוויון. **אוליבייה:** הם מצילים אחד לשני את החיים.

אריק: כמו דריס, שנינו באים ממשפחות מהגרים שהגיעו לצרפת, המשפחה של אוליבייה מאלג'יר ושלי ממרוקו. ועומאר, שמשחק בסרט הוא מסנגל. אנחנו מאותו דור, אנחנו צרפתים עם אותו עבר היסטורי, ילדים של אנשים שעזבו את המדינות שלהם ובאו לצרפת כדי לבנות חיים אחרים.

הסרט מדבר על תפיסות סטריאוטיפיות? אריק: פיליפ יכול היה להגיד, האיש הזה לא יכנס לבית שלי, אני פוחד ממנו, הוא יכול לגנוב ממני, הוא לא טוב לעבודה הזו. אבל הוא לא אומר את זה, במקום זה הוא הוא מסתכל עליו,

מבחינך שהוא בחור פשוט ואינטליגנטי. ודריס יכול היה לחשוב שבגלל שהוא עשיר ולבן, הוא ההפך ממנו, ומה לו ולעבודה עם כיסא גלגלים. פיליפ אוהב את זה שדריס לא מרחם עליו, מדבר דוגרי בלי להתייפף. הם יוצרים אווירה טובה ביחד, קשר טוב. וזה רק בגלל שלשניהם יש נקודת-מבט שונה על החיים. לכן בחרנו את הסיפור הזה, כדי לשבור סטריאוטיפים.

אלי ביז'אווי // מחזה

יליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין תרגומיו, הקאמרי: **אותלו, שיגעון המוסיקה, סיפור הפרברים, בית ספר**

לנשים, שורת המקלה, קברט. הבימה: **1984, הקמצן, יחסים מסוכנים, מאמה מיה, החולה המדומה.** בית ליסיין: **טרטיף, לצאת מהארון, אוליבר!, AVENUE Q, שיעור בריקוד.** תיאטרון באר-שבע: **הורים איומים, רומיאו ויוליה, פיאף, שחק אותה סם, טירונות בלוז.** המדיטק: **צפרדי וקרפד.** תיאטרון מסחרי: **בילי אליוט, היפה והחיה.** תיאטרון הספרייה: **מלחמת טרויה לא תפרוק, בדלתיים סגורות, תשוקה.** בית הספר יורם לוינשטיין: **ליצנים של אלוהים, אל נקמות.** התיאטרון הלאומי LA COLLINE, פריז: **ציפורים כולם.** כתיבה - המדיטק: **לא דובים ולא יער, אריה הספרייה.** בימוי - הקאמרי: **תעלת בלאומילך** (עם גורי אלפי). תיאטרון באר שבע: **פיאף.** תיאטרון הספרייה: **תשוקה** (סונדהיים), **בדלתיים סגורות, היפה והחיה.** קולנוע: כתיבת התסריט

לבנות, סרטו של איתן פוקס. זוכה מילגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ" לתרגום על שם עדה בן נחום 2014 על תרגומו לטרטיף. זוכה פרס התיאטרון הישראלי בקטגוריית מתרגם השנה 2015, 2016, 2017 על תרגומו לרומיאו ויוליה, הורים איומים, 1984.

אלון אופיר // בימוי

שרת בלהקת פיקוד המרכז. בוגר בית צבי 1991. זכה במלגות: שרגא פרידמן (קרן תרבות אמריקה-ישראל), פאני לוביץ" (אגודת ידידי הבימה), שמעון בר (אגוד השחקנים בהסתדרות). שיחק וביים ברוב תיאטרונים ישראל. משחק – הקאמרי: המורדים (זוכה פרס התיאטרון 1998 לשחקן בתפקיד משנה), המנצח, מעיין הגופרית, רצח, כטוב בעיניכם, עוץ לי גוץ לי, מסע הניסים והנפלאות. הבימה: אמדאוס, משרתם של שני אדונים, מלך היהודים, שלוש אחריות, הסוחר מוונציה (הופעה בגלובל בלונדון), הדה גבלר. תיאטרון חיפה: פיגמליון (ביים ושיחק את פרופ' היגנס), שוק המציאות. תיאטרון באר-שבע: מאדאם באטרפליי, המתחזה, כטוב בעיניכם, הרוזן ממונטה כריסטו (זוכה פרס התיאטרון לשחקן השנה 2009), המון רעש על לא כלום, הכל אודות חוה, הגיבן מנוטרדם (מועמד לפרס שחקן השנה). יידישפיל: מנחם מנדל בארץ ישראל. תיאטרון הספרייה: אוהבים ומובסים, מודליאני, דלתות, אנטיגונה, הבן הבכור, ארכי ספקטרום הראשון, החמור

מארץ עוץ, בעל אידאלי, חשיבותה של רצינות, סיבוב מסוכן, אחים בדם, דרך החופש, ערב שירי גרשווין, תחת שמי פאריס, הרפתקה בקרקס (ביים ושיחק את לנסלוט). הסימטה: הכלב היהודי (הצגת יחיד). טלית הפקות: גריז. בית ליסין: בפסטיבל פותחים מסך 6 מופע הפתיחה שירים שהוצאו מהקשרם, אילוף הסוררת. במדיטק: אמא אמרה לדני. בימוי – הקאמרי: מר גריין (זוכה פרס התיאטרון להצגת השנה 2001), פרק ב', קיזוז, נשוי במנוסה, אנה, אסיר בלב העיר (בשיתוף עם תיאטרון באר-שבע). הבימה: בראבו, החותנת, שעה יפה ליוגה, לרקוד ולעוף, החולה ההודי, אם הבית, פאניקה. תיאטרון חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנש, פיגמליון (שיחק את היגנס), של מי החיים האלה. בית ליסין: ריקוד בשישה שיעורים, אהבה ממבט שלישי, החדר הכחול, החולה ההודי (פרס מחזאי והבטחת השנה) מדליה להארי, בית מרקחת שטרן-בלום, עקר בית, ארוחת פרידה, חוף דייטונה, לצאת מהארון (זוכת פרס התיאטרון הקומדיה של השנה), קוראים לו מלך, חיית מחמד, הים הכחול העמוק, היורשת. פסטיבל פותחים מסך שירים שהוצאו מהקשרם, כל הבמה אישה, בשידור חי (פרס ראשון). תיאטרון גשר: שיחות לילה. יידישפיל: שירלי וולנטיין. בתיאטרון באר-שבע: לא כולל שינה, אסיר בלב העיר. המרכז הגאה: סיפור אהבה בשלושה פרקים (ביים ושיחק את ארנולד). תיאטרון הספרייה: הבחורים שלנו, השבויה האינדיאנית, בלילות הקיץ החמים. תיאטרון הצפון: עפרה – דרמה מוסיקלית. תיאטרון הקומדיה: האמא של הרווקה, פעם בשנה. צוותא:

חמדת אבות. מדיטק: אמא אמרה לי דני (ביים ושיחק את הליצן). תיאטרון לילדים ולנוער: חסמבה. בית צבי: רבקה, השבויה האינדיאנית, המערבולת, השורד, קן הקוקיה, לשבור את הצופן. כמו כן לימד קורס בהגשת שיר. בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: מראה מעל הגשר, אהבה אומץ חמלה. ביים בתיאטרון צה"ל ובלהקות הצבאיות שייצגו את צה"ל בחו"ל. בתלמה ילין ביים כעשרה מופעים ומחזות זמר עם תזמורת מלאה. הפיק ביים וביצע את המופע אלון אופיר שר לאזנבור. ביים את מופע הבידור של רותם אבוהב וענת מגן שבו. טלוויזיה: ללכת עד הסוף, טיפול נמרץ, כל העולם במה, החברים של שוש ערוץ, האודישן הגדול רדיו: זמר קבוע בתוכנית לילה חי. דיבב בסרטי וולט דיסני בתפקידים ראשיים: אלדין, מלך האריות, הגיבן מנוטרדם, פוקהונטס, במבי, היפה והחיה, השועל והכלב ועוד.

ניב מגור // עיצוב תפאורה

מעצב תפאורה ותלבושות, בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין ההפקות שעיצב, הקאמרי: קרום, שורת המקלה. הבימה: גבעת חלפון אינה עונה, מי מפחד מווירג'יניה וולף?, התקווה, לבד בברלין, יחסים מסוכנים, עשר דקות מהבית, יהוא, אלוהים מחכה בתחנה, השבועה, לא אשנא. האופרה הישראלית: נבוקו, טוסקה, אורפיאו ואורידיצ'ה, מאדאם בטרפליי, החטיפה מההרמון, חליל

הקסם, סינדרלה. גשר: רודף העפיפונים, חוות החיות. בית ליסין: אוסלו, הפרדס, אמא שלו, אהבה זה לא הכל. באר-שבע: בוגד. חיפה: הרפתקאות חמור שכולו תכלת. אנסמבל עיתים: פר גינט. סימפונייטה באר-שבע: נישואי פיגארו. התזמורת הקאמרית הקיבוצית: רחמיו של טיטוס.

אורן דר // עיצוב תלבושות

בוגר לימודי צילום ואומנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים טלוויזיה ופרסומות. עבודות לתיאטרון, לתיאטרון הקאמרי: יום במותה של ג'ו, לילה לא שקט, ציפור שחורה, פרק ב', קיזוז, האסיר בקומה ה-14, נשוי במנוסה, כטוב בעיניכם, פשוט לאהוב, מהומה רבה על לא דבר, מלון רנדון, תחושת בטן. הבימה: החותנת, משוגעת, לרקוד ולעוף, גיבורים, החולה היהודי, חיזור גורלי, פילומנה, יש רופא באולם. בית ליסין: אוסלו, היורשת, מי מפחד מווירג'יניה וולף, דולפינים, תה, האגם המוזהב, סופ"ש עם תום, החולה היהודי, אהבה זה לא הכול, היופי כן קובע, כטוב בעיניכם, האמת, מדליה להארי, שבטים, סיפור ישן, לחנך את ריטה, עקר בית, האבא, הזוג המוזר. חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנש, כולם היו בני, משהו למות בשבילו, אמנות, גזע. באר-שבע: איך למדתי לנהוג, לא כולל שינה, מהומה רבה, הרוזן ממונטה כריסטו (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות). פרק ב', רוחות, דונה פלור

נשואה לשניים, גריין מייל. גשר: תל חורף, במנהרה. החאן: יתוש בראש, אנטיגונה. תיאטרון הספרייה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה הקצר ביותר, ענבי זעם. האופרה הישראלית: שיק, האדונית והרוכל, חלום ליל קיץ. בקולנוע: הבעה, 15 שנה, פרויקט וידאו דאנס להקת בת-שבע. בטלוויזיה: על קצות האצבעות. בין העבודות בתחום הפרסום: קסטרו, פלאפון, בנק לאומי, אורנג, גוטקס, סופרפארם, קוקה קולה. כמו כן עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בסינ, תורכיה ורוסיה.

קרן גרנק // עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן: שורת המקהלה, השיבה, הילד חולם, מצחיקונת, מפיסטו, אנה, סיפור הפרברים, על האש, נשוי במנוסה, שיער, תעלת בלאומילך, הפושעים החדשים, אלקטרה, דבר מצחיק קרה, סיראנו, מקבת, הם יורים גם בסוסים, האריסטוקרטים, רומיאו ויוליה, מכולת, לילה לא שקט, מבדולח לעשן, לעוף מכאן, הבדלה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן, זה הים הגדול, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, בדנהיים, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלוונטר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה, מיקה שלי, עושה כרצונו, פרידה, שקספיר מאוהב, עלובי החיים, אוויטה, גבירתית, הנאוה, ליזיסטרטה, החולה ההודי,

רעל ותחרה, ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, טייפ, טקסי, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, 8 נשים, כתר בראש, אליס בארץ הפלאות, החיים בשלוש גירסאות, צורה לאהבה, איזה יופי, פרח השכונות, סוביניר, בוגד, איזבלה, תשליך, ג'ייפס, הימים הכי טובים, אפס ביחסי אנוש, דברים שאני יודעת, האורחת, לצאת מהארון, אלה גרוסמן, חתולה על גג פח לוחט, עקר בית, לחנך את ריטה, המוגבלים, טרטיף, המקרה של הכלב בשעת לילה מאוחרת, עובד בשביל שניים, אז בפראג, סוסים על כביש גהה, מנדרגולה, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, אנדה, עלמה ורות, מייק, האגם המזוהב, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה, של מי החיים האלה, איש הכריות, שלא תתעורר הילדה, אנשים קשים, מי דואג לילד, מוריס שימל, הנודדים, משפט חוזר, בזעיר אנפין, בילבי, רוק בבית הספר, צ'אפלין, פלאשדנס, סאלח שבתי, היירספריי, נבוקו. זוכת פרס התיאטרון 2005 על עיצוב התאורה להמלט בקאמרי. זוכת פרס התיאטרון 2013 על עיצוב התאורה למקבת בקאמרי.

שמוליק נויפלד // מוסיקה

מלחין, מעבד ומפיק מוזיקלי. בוגר בית הספר "רימון". למד אצל המוזיקאי מנחם ויזנברג וב-NY Manhattan School Of Music אצל המלחין ומעבד הג'אז בוב ברוקמאייר. כתב ועיבד מוזיקה

להצגות תיאטרון רבות, בניהן: של מי החיים האלה, סאלח שבתי, אוטוטו זוכה בלוטו, היורשת, הים הכחול העמוק, רישיון לחיים, חיית מחמד, הרביעייה, דוחקי הקץ, קומדיה של טעויות, המלחמה בבית, מיס דייזי, ארטון, אירמה לה דוס, לילה במאי, 12 המושבעים, עלילות עקביה ועוד. עיבד והפיק מוזיקלית באלבומים של אמנים רבים כמו: מירי מסיקה (הלחין לה גם בין היתר את השירים אף אחת וברכת המלך), איפה הילד, ירמי קפלן, אוהד חיטמן, טיפקס, אריק סיני, יאיר זיו ועוד. הלחין עיבד והפיק לאמנים: קורין אלאל, משה פרץ (השיר זיקוקים - שיר השנה לשנת תשע"ב), שי לי עטרי ועוד. הלחין, עיבד והפיק מוזיקלית את: Mosaic Project, אלבום מקורי שזכה להחתמה ב"יוניברסל" אנגליה וב"סוני" גרמניה. חומרים מתוכו שודרו ב-MTV והמופע שלו היה מופע הסיום של פסטיבל ישראל. מלחין, מעבד ומפיק מוסיקלי לאלבום המשקפיים של נויפלד ובו 12 שירים בביצוע אמנים מובילים בישראל כמו: מירי מסיקה, שמעון בוסקילה, ריקי גל, שלמה גרוניך, ערן צור, דנה ברגר, קובי אפללו, ישי לוי ועוד. מוזיקה לסרטי טלוויזיה וקולנוע: סרט תיעודי המחתרת היהודית בבימויו של שי גל, היו לילות, שלוש אימהות, חמץ, שחקנים, המחצבה ועוד. טלוויזיה: מרחק נגיעה - זוכה פרס האקדמיה למוזיקה הטובה ביותר, לתפוס את השמים, הורים ובנים ועוד. הפיק ועיבד מוזיקה לתכניות טלוויזיה, ערוץ הילדים, ערוץ הופ ועוד. הפיק מוזיקה לסרטי פרסומת לקמפיינים של החברות המובילות בישראל. יוצר ומפיק את

המוזיקה שלו באולפנו הביתי, מרצה בבית הספר למוזיקה רימון ומנהל את המסלול להפקה מוזיקלית.

לירון דן // עוזרת במאי

בוגרת בית הספר הגבוה לאמניות הבמה בית צבי 2011. עוזרת הפקה בתיאטרון באר-שבע: גלילאו. מפיקה בפועל פרס הבמה לילדים ונוער 2014, אדיפליה. בתפקיד עוזרת במאי בתיאטרון הקאמרי: אותלו, הנכד. באר-שבע: הגיבן מנוטרדאם, איזה יופי, רומיאו ויוליה, פרק ב', גריין מייל, דונה פלור - נשואה לשניים. בית ליסיין: האבא, הר לא אז, הזוג המוזר (הגרסה הנשית), פולישוק. הבימה: קורילונוס. חיפה: של מי החיים האלה? המדיטק: כטוב בעיניכם. תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: גיבורה. שופטת בפסטיבל פרס הבמה לילדים ונוער.

שמואל וילוד'ני // פיליפ, אלמן עשיר ומשותק מהצוואר ומטה

שירת בלהקת פיקוד הצפון 1973-1976. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1979. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **חוות החיות**,

מכתבי אהבה, מאחורי הקלעים, פרק ב', קרוב לבית, עקר בית, יתוש בראש, הגיל הנכון לאהבה, לארץ המובטחת, כסף עובר ושווא, איחש פישר, זהב טורקי, אסיר בלב העיר, קיזוז, תעלת בלאומילך, נשוי במנוסה, מלון רנדוו, כטוב בעיניכם, אגדת דשא, מעשייה מגונה, השיבה. הבימה: שרולוס וקרסידה, הכתובה, חקירה חוזרת בדבר מותו המוזר של אנרכיסט מפוקפק, הלילה ה-12, קמצן, פילומנה, יושה עגל, בונקר, המלט, בית ספר לנשים, בחורים טובים, משרתם של שני אדונים, ציד המכשפות, אבנים בכיסים. הצגת יחיד יהודי בחושך זוכת פרס תיאטרונטו לשנת 1995, מחילה. תיאטרון הספרייה: **הבט אחורה בזעם**, יורדים העירה, **מר סליק**. באר-שבע: חלום ליל קיץ, קומדיה של טעויות. בית ליסין: **נידוני אלטונה**, אנרכיסט מפוקפק. גשר: **אנטי** (עיבוד לאנטגיגונה-מאת ז'אן אנווי). קולנוע: **ת"א-ברלין**, **לא שם זין**, **סוכריות**, **סדקים**. טלוויזיה: **שם נרדף**, **בוצ'ה**, **כל דיכפין**, **עד החתונה**, **בלתי הפיך**, **המדרשה**. מייסד ז'אנר הסטנד-אפ קומדי בישראל. כתב וביים את **מי רצח את פינוקיו**. פרסים: על תפקידו **במשרתם של שני אדונים** ועל הישגיו בתחום המשחק בתיאטרון זכה בפרס לאמנויות ובפרס ע"ש פינקל. זכה

שמואל וילוד'ני, אנסטסיה פיין, שון מונגוזה

המשותפים

גם בפרס ע"ש חנה וגוטליב רוזנבלום מטעם עיריית ת"א, 1994. בימוי – הקאמרי: **בצהרי היום** (שזכתה בפרס ראשון בתיאטרונטו 2004) ואת **גט 4 TWO**. הבימה: **שנים עשר המושבעים**, **המפקח בא, יהודי בחושך**. בית ליסיין: **מזל טוב אני אבא**.

שון (שונסלה) מונגוזה // דריס, מובטל מהפרברים

בוגר ניסן נתיב 2017. למד טכניקה אצל אולי שטרנברג וניב רז. מכינת נוער ניסן נתיב, מיזם יוצרים מצוינות קאמרי צעיר. משחק, בקאמרי צעיר: **בטון אחר, אוסמה הגיבור**. במסגרת הלימודים בניסן נתיב: **תפילה, מעגל הגיר הקווקזי, חלום ליל קיץ, הגברת הזו ממקסים, עיר אלקטרונית**. במסגרת מכינת נוער ניסן נתיב: **הטירה**. מגמת תיאטרון גימנסיה עברית הרצליה: **קרנפים**. קולנוע: **סיפור אחר**, בימוי של אבי נשר. **באומשלגר** קופרודוקציה ישראל אוסטריה. **שאריות** סרט סטודנטים שנה ד", המכללה האקדמית ספיר, **לא בשכונה שלנו** סרט דוקומנטרי עבור מיזם קאמרי צעיר. טלוויזיה: **מלכות הוט, עיר מקלט YES, המלון של פיני** ערוץ הילדים. **משיח** סלקום טי.וי, **כדברא** עונה 2 ניקולודיאון ערוץ הילדים. **שרה שטיין** קופרודוקציה ישראל – גרמני הטלוויזיה הגרמנית. **בתולות** עונה 1 ו 2, **HOT 3**. **מתים לרגע**. **HOT**, **שחקן זר** קשת ערוץ 2, **אליפים** עונה 3 ערוץ הילדים YES. **קיבוצניקים** הוט. פרסומות: **RC קולה**. מוזיקה: קליפ

In the City וידאו קליפ עבור ההרכב **Oppenheim Music** בבימוי בועז רוזנברג, קליפ אינטרנטי שיווקי עבור חברת ההפקה **נארנג'ה** בבימוי מיכאל מושנוב.

אנסטסיה פיין // מגלי, מזכירתו

בוגרת בית צבי 2015. זכתה בפרס צבי קליר על הצטיינות בשלוש שנות לימודיה. כמו כן זכתה במלגות קרן שרת, אלי לאון, שירה צייטלין, אפרים בן זאב, נירה ושמואל רודנסקי, אוהד (דדי) ניסים, קרן משפחת גוזמן. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **אופרה בגרוש, מפיסטו, עמודי החברה, שליחותו של הממונה על משאבי אנוש, ציד המכשפות, קרוב יותר**. טלוויזיה: **תא גורדין 2, החדש** של עמרי גורדון, **JUDA**. קולנוע: **מכתוב**.

אסתי קוטוביציקי // איבון, מנהלת משק הבית

למדה בחוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **נפוליון חי או מת, אמדאוס, מהגוני, חתונה, הוצאה להורג, אורזי מזוודות, טוב, סיפור גן-עדן, שיק, בעל למופת, אורזי מזוודות** (חידוש), **נשות טרויה** (עם המטרופוליטן של טוקיו), **בית-ספר לנשים, רומן משפחתי, אמא קוראז', אשכבה, כולם רוצים לחיות, אח יקר, מצחיקונת, האחרים, מעשיה מגונה**.

הבימה: **טייבלה והשד שלה, יונה יונה**. תיאטרון בימות: **ערב שירי נעמי שמר**. צוותא: **אישה כמו ג'ירפה, אפרים חוזר לצבא, חופשה בפראג, ערב שקופיות**. באר-שבט: **פנדו וליז, עלי כינור, אופרה בגרוש, מסיבת יום הולדת, הבט אחורה בזעם, טרטיף, בית ברנרדה אלבה, ברוקלין בוי, ילדים חורגים לאלוהים, שחף**. חיפה: **שש דמויות מחפשות מחבר, חפצים**. בית ליסיין: **יצרים, הזוג המוזר**. פסטיבל עכו: **ממשלת נשים, עביר, יונה יונה**. טלוויזיה: **עברית בסימן טוב, מצב משפחתי, שניים או חזין, קשר משפחתי, רחוב סומסום, שעה טובה, שרתי לך ארצי, מתבן במנהטן, סיפור מקומי, תסתכל לי בעיניים, תושב"ע בקרית שמונה, סיטון, קו 300, המכון, דום לב, כנפיים, לחיי האהבה, שבתות וחגים, עבודה ערבית, העלמות, משפחת עזאני, רמזור**. הופיעה בתוכנית יחיד **בנויה לאהבה**, שירים מתוך התיאטרון. פרס עיריית תל-אביב ע"ש אברהם בן יוסף לשחקנית המצטיינת ל1982. ציון לשבח בפסטיבל עכו 96' על תפקידה **ביונה יונה**.

דודו ניב // אנטואן, ידידו של פיליפ

בוגר בית צבי. שיחק בקאמרי, בתיאטרון גשר, בתיאטרון חיפה, בבית ליסיין, בתיאטרון הספרייה, בהבימה, תיאטרון מלנקי, בתמונע, בצוותא, במדיטק ועוד. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **הלילה ה-12, ריצ'רד השני, ריצ'רד השלישי, איש קטן מה עכשיו, חברים של חברים, גטו, מקבת, סיראנו דה**

ברז'ראק, הכיתה שלנו, איבנוב, מפיסטו, החדר האחורי, מהומה רבה על לא דבר, האחרים, מעשיה מגונה. בין ההצגות בהן השתתף בשאר התאטרונות: **הרולד ומוד, הלילה ה-12, עד התביעה, על החטא, הדה גבלר, טרטיף, סתיו ימיו, בית הבובות, יונה ונער, שונאים סיפור אהבה, מרי סטיוארט, השחף, הבחורים בדלת ממול, רביזור, דואט לאחת, הזר, המלחמה תפרוץ אחרי ההפסקה, טרגדיות קטנות, חלומות של אנונימוס, שוורץ וחיות אחרות, סלבריישן, הרפר ריגן ועוד**. קולנוע וטלוויזיה: **החצר, המיוחדת, דובדבני וקובץ', שני דגלים, מעצר בית, האסכולה השקספירית, בראשית ברא, חסמב"ה ושוודי הסוסים, גלובוס, בית לחם, השועלים, מבחן בד, תא גורדין 2, עמוק במים, השכונה, האשה מחיפה, זאפ תיאטרון ועוד**. פרס "קיפוד הזהב" 2007 על תפקידו כחוקר פורפירי **בעל החטא**, וב-2012 על תפקידו **בחלומות של אנונימוס**. פרס השחקן המצטיין בפסטיבל הבינ"ל פודיום מוסקבה, על תפקידו **בהמלחמה תפרוץ אחרי ההפסקה**. בקאמרי זוכה פרס שחקן המשנה ע"ש נתן כוגן, לשנת 2013.

ג'וי ריגר // אלין, בתו המתבגרת של פיליפ

בוגרת תיכון לאמנויות ע"ש תלמה ילין ב-2012. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **עמודי החברה, האחרים, ציד המכשפות, אוליאנה, אל נקמות**. קולנוע: **תחיה ותהיה** שביים ראדו מיכאלנו בשנת 2005, **עמק** שביימה סופי

שלומי אברהם // שוטר, שלושה מועמדים לתפקיד מטפלים

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, ת"א, 2008. זכה במלגת קרן שרת לשנים 2006. זכה במלגת הצטיינות לשנת 2008 מטעם קרן אסתר וד"ר ליאון אלי. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **מעגל הגיר הקווקזי, אורזי מזוודות, קזבלן, כולם רוצים לחיות, תעלת בלאומילך, גם הוא באצילים, מלון רנדון, כטוב בעיניכם, הילד חולם, קן הקוקיה, תיקון.** קולנוע: **מאיה, הבודדים, ביקור התזמורת.**

אדי אלתרמן // שוטר, שלושה מועמדים לתפקיד מטפלים

בוגר הסטודיו מייסודו של יורם לוינשטיין 2013. מורה וחבר בוועדה הפדגוגית בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. זוכה מלגת קרן שרת לשנת 2012-2013, מלגת הצטיינות ממשרד התרבות לשנת 2012-2013, מלגה ע"ש עדי שקד - 2012, קרן שוסהיים 2012-2013, שוש אביגיל - מחזותיו של חנוך לוין 2013, ועוד. משחק, בתיאטרון הקאמרי: **המצעד** קופרודוקציה עם ברודוויי לפסטיבל ישראל. **החאן: האדרת**, (מועמד לפרס השחקן המבטיח), **כנרת כנרת, אדם הוא אדם, עורבים, הנשים העליזות מוינזור.** גשר: **מסעות אודיסאוס, אליס, הנפש הטובה מסצ'ואן.** טלוויזיה: **השוטר הטוב** yes, **פצועים בראש** hot.

מייקל אהרוני // עומאר, אחיו הצעיר

למד משחק בבית הספר יורם לוינשטיין. קולנוע: סרטי סטודנטים, **הינומה** של אורית פוקס. טלוויזיה: **קופה ראשית, שטוקהולם, מלכות, עיר מקלט, מד"א דרום, כאן גרים, נינג'ה ישראל.** פרסומות לחברות אמריקאיות.

אופק כהן // בסטיאן, חבר של אלין, שוטר במעצר

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. במסגרת הלימודים שיחק בתפקיד ראשי ב**שמונה וחצי** עיבוד לסרט של פליני. קולנוע: **עשבים שוטים**, סרטו של יאיר ואלר זוכה פרס הבימוי בפסטיבל I.F.T.V בוורמונט, ארה"ב, **השחיין**, סרטו של אדם קלדרון, **אמיר ואליס** סרטה של גל גונן. תפקיד ראשי בהפקת מחול **אורז כחול** של גליה פרדקין. טלוויזיה: **קופה ראשית** כאן, **לעבור את הלילה** YES.

ארטוס ב-2014, **החטאים** שביים אבי נשר בשנת 2016, **אין בתולות בקריות** שביימה קרן בן רפאל בשנת 2018 - עליו זכתה בפרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל טרייבקה בניו יורק ובפרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל מונטנגרו, **סיפור אחר** שביים אבי נשר בשנת 2018, **Patchwork** שביים פטרוס חרלמבוס שייצא לאקרנים בשנת 2020, **שאיפה לחיים** שביימו מתן גוגנהיים ואסף אבירי שיצא לאקרנים בשנת 2020. טלוויזיה: **החממה, ג'וני ואבירי הגליל, אבא משתדל, גיבור אמיתי, שעת נעילה** (סדרה שתעלה ב-2020), **אובוי**, עליה קיבלה את פרס השחקנית הטובה ביותר לילדים ונוער לשנת 2018 ו2019.

ודו ניב, שלומי אברהם, אסתי קוסוביצקי, שון מונגוזה, אופק כהן, אנסטסיה פיינ

The Intouchables

FIRST STAGE ADAPTATION FOR THE TOUCHING FRENCH BLOCKBUSTER
IN COLLABORATION WITH FILMMAKERS
OLIVIER NAKACHE AND ÉRIC TOLEDANO
WRITTEN BY ELI BIJAOU

Directed by **Alon Ophir**
Set **Niv Manor**
Costumes **Oren Dar**
Music **Shmulik Niofeld**
Lighting **Keren Granek**
Director assist. **Liron Dan**

Cast
Phillippe **Shmuel Vilojny**
Driss **Sean (Chonsella) Mongoza**
Magalie **Anastasia Fein**
Yvonne **Esti Kosovizky**
Antoine **Dudu Niv**
Aline **Joy Rieger**
Bastien, Police officer in custody **Ofek Cohen**
Omar **Michael Aharoni**
Therapists/policeman **Shlomi Avraham/
Edi Alterman**

First performance **31.01.2020**
Length of the play **1 Hour and 40 Minutes, with no intermission**

Technical crew in this production
Production manager **Asaf Friedman/
Sara Epstein Levkovich**
Stage manager **Ronen Shalev**
Lighting programming **On Cohen**
Lighting operator **Yossi Harari / Nir
Lahav**
Sound **Eyal Reichstat**
Wardrobe **Etti Elias, Nirit Aharoni**
Props **Raya Lieder**
Makeup **The entire Dept.**

ABOUT THE PLAY

The story of a unique, exciting and funny encounter between wealthy Phillip, a rich intellectual who is paralyzed from the neck down; and Driss, a young man of African descent, who was recently released from prison and has become, quite coincidentally, Phillip's caregiver. On the surface, it seems that Driss is

the least suited person for the job, but in time, the encounter between the two distant worlds leads to a crazy, amusing, courageous and most unexpected friendship; that changes their world views, making them more connected to themselves .and to life

CARELINE
simply beautiful

שפתוני Color Code

סדרת שפתונים המועשרת בחומצה היאלורונית
להענקת נפח ולחות לשפתיים.
22 גוונים מרהיבים

ריף נאמן מאופרת בשפתון קולורקוד R22

להשיג ברשתות הפארם, באתר CARELINE.CO.IL ובאפליקציה | Google play | App Store

רוצה לזכות בשפתון קולור קוד במתנה? היכנסי ל- [f](#) של קרליין ואולי תזכי * בכניף לתקנון

בתמונה יוקרה לוי

GIGI משיקה את הדור החדש של חומצה היאלורונית הממלאת קמטי הבעה תוך ימים

- משלב 4 פטנטים בינלאומיים
- מעניק נפח, מילוי ומיצוק לקמטי הבעה.
- תוצאות נראות לעין תוך ימים!
- יעילות לטווח ארוך בזכות מנגנון שחרור איטי
- שימוש בחומרי גלם אורגניים בעלי תו תקן אירופאי

3D
HYALU FILL

60 GIGI
Anniversary

www.gigi.co.il

מוצרי מעבדות GIGI ניתן להשיג רק לאחר אבחון והתאמה אצל קוסמטיקאיות וקליניקות מוסמכות בלבד.

LoGie Adv.

מנהל כללי: רן גואטה | מנהל אמנותי: גלעד קמחי

טל: 03-6061900 | פקס: 03-6060950 | קופות: 03-6262900/950
דואר אלקטרוני: WWW.CAMERI.CO.IL | INFO@CAMERI.CO.IL

זוכה פרס ישראל

הקאמרי
התיאטרון של תל-אביב

הבן

מחוברים לחיים

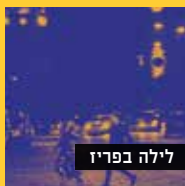
אלוהי הקטל

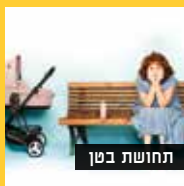
מתאבל ללא קץ

הריון

לילה בפריז

תחושת בטן

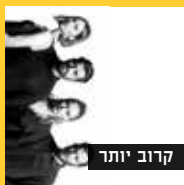
הנכד

לא לריב

השיבה

קרוב יותר

גדר חיה

שיגעון המוזיקה

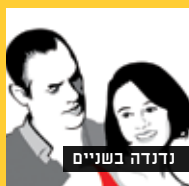
החיים הם קברט

אניהו

מיורי

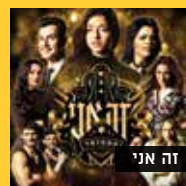
נדנדה בשניים

סוס אחד נכנס לבר

אותלו

זה אני

עוץ לי גוץ לי

אשכבה

רשיון לחיים

מיהו יהודי

SHAI_HAYOUN

עשו מנוי להצגות הטובות ביותר בישראל

1-700-707-990